

۵۰۴

روایت زندگی منیر قاضی، بانوی توان یابی که با چرخ خیاطی
 تقدیر خود و شاگردانش را تغییر داد

کوک زدن امید به زندگی

عکس: شیرین قائمی/شهرآرا

هم قدم با علی طبری که جزو نخستین ساکنان
 محله شریف است

باغهای پر درخت و
 سیزده به درهای پر خاطره

۶

تکمیل نشدن ساخت بنا در زمین های
 سجادیه ۵۲ تا ۴۸، سبب شده تا ساکنان فعلی
 در مسیرهای خاکی تردد کنند
**آسفالت، سال بعد
 به شرط ساخت**

۳

مسیر ویژه دوچرخه سواری بوستان ملت
 جاده محبوب رکاب زنان شهر است
۴ کیلومتر آرامش، روی دوچرخه

۷

همسایه به همسایه، دیدار چهل و دوم، کوچه صدف ۱۱

همسایه خوب برکت کوچه است

فاطمه سیرجانی آن قدر با هم صمیمی اند که کافی است یکی شان از مشکلی بگوید؛ آن وقت همه یک دل می شوند تا باری از دوش همسایه شان بردارند. وقتی در کوچه صدف ۱۱ با چنین همسایه های همدلی همراه می شویم متوجه می شویم که چهاردهه است با همین روحیه در محله دانشجو همسایه داری کرده اند. در گفت و گو با آن ها به نامی می رسیم که به عنوان همسایه قدیمی تر مطرح می شود، لیلا زارعی که نه تنها پای کار همسایه ها که پای کار محله هم بوده است.

● رساندن جهیزیه به نوعروسان

خانه لیلا زارعی دقیقاً روبه روی مسجد چهارده معصوم^(ع) قرار گرفته است. همین موضوع کافی است تا در این سال ها او هم بانی کارهای خیر در مسجد باشد و هم همراه اهالی ای که به این مجموعه می آیند. فاطمه موسوی یکی از بانوان محله تعریف می کند: وقتی هنوز از جاروبرقی خبری نبود، لیلا خانم همسایه ها را جمع می کرد تا با جارودستی تمام مسجد را جارو بزنند. نزدیک نوروز هم فرش ها را برای شستن به روی پشت بام مسجد می بردند. همین کارهایش باعث شده بود همیشه خیال همسایه ها از امورات مسجد راحت باشد. از دیگر محاسنی که اهالی درباره لیلا زارعی مطرح می کنند، دست خیری است که برای نوعروسان و نیازمندان دارد و برای آن ها جهیزیه جمع می کند. این قدیمی محله می گوید: ما وقتی به این محله آمدیم، دوروبرمان کسی نبود؛ برای همین با آمدن هر همسایه جدید، آن را به چشم برکت کوچه نگاه می کردیم و با مرحوم همسر به خوشامدگویی شان می رفتیم تا احساس غربت نکنند.

● همراهی که علاج درد است

همراهی ما با لیلا خانم در کوچه صدف ۱۱ ما را به مهناز صدر می رساند. لیلا خانم درباره همسایه قدیمی اش می گوید: خانه ما و خانم صدر به هم نزدیک است؛ طبق رسم، وقتی به محله ما آمدند من و همسر به خوشامدگویی شان رفتیم. همین موضوع، باب دوستی چندین و چند ساله خانواده ها و بچه هایمان را باز کرد. او از خوبی و مهربانی مهناز خانم می گوید و شبی که به سبب بیماری راهی بیمارستان شد و مهناز خانم، دوشنبه روز و تا زمان مرخصی او، خواهرانه بالای سرش ماند و پرستاری اش کرد. او این روحیه را برای همسایه های دیگر هم دارد و در ایام بیماری اطرافیان، رفتاری دارد که خودش علاج درد است. مهناز صدر هم درباره خصلت های خوب یک همسایه می گوید: ما از خانم زارعی خوبی دیدیم و سعی می کنیم به وقتش جبران کنیم. من به معنای واقعی روابط خواهرانه را در این همسایه داری حس می کنم.

● بانی آشنایی همسایه ها

معصومه پارسا، سومین همسایه خوب این معبر است که مهناز خانم او را به ما معرفی می کند: و از روی خوش و مهربانی اش این طور می گوید: آشنایی ما اولین بار در مسجد محله و در نماز جماعت بود که من راد عوت کردند به مجلس روضه شان. چون تازه عروس بودم زیاد از خانه بیرون نمی آمدم؛ همان روضه که ماهی یک بار در منزل این همسایه خوب برپا می شود، بهانه ای شد برای آشنایی بیشتر با همسایه ها. او از امانت دار بودن معصومه خانم هم می گوید: اگر برای تحقیق درباره دختر و پسری در محله می آمدند یکی از معتمدان محله که معرفی می شد، خانم معصومه پارسا بود. مادر این سال ها هر وقت خانه نبودیم خیالمان راحت بود که خانه را به او سپرده ایم. معصومه خانم می گوید: همسایه ای خوب است که هوای اطرافیان را داشته باشد؛ از درشان باخبر باشد. رفتار و کردارش طوری باشد که اگر یک روز از آن محله رفت، دعای خیر پشت سرش باشد.

همسایه به همسایه

۱۱

آموزش ترافیک یار در «ترافیک»

به همت مدیریت فرهنگ سرای ترافیک در محله دانشجو و با همکاری پلیس راهور مشهد، دوره های تخصصی و رایگان همیار پلیس در این مجموعه برگزار می شود. این دوره ویژه آقایان بیست تا پنجاه سال است و با هدف توسعه فرهنگ صحیح ترافیکی و جلب مشارکت شهروندان در ارتقای نظم عبور و مرور برپا شده است.

کارگاه پسماند پارک ملت، به نفع محیط زیست

به همت مدیریت بوستان ملت، دوره آموزش پسماند، ویژه بانوان و فرزندان شان در پارک شهر بانوی ملت برپا شد. در این کارگاه، که بیش از صد مادر و فرزند بهره مند شدند، کارشناسان حوزه مدیریت پسماند با کمک نقاشی، رنگ آمیزی، طرح مسئله، کودکان و خانواده ها را با راه های طلایی تفکیک زباله، کاهش پسماند و حفظ محیط زیست آشنا کردند.

خانواده ها دوباره در محفل «مغز بادوم»

دوره جدید برنامه شاد و فرهنگی «مغز بادوم» به همت معاونت اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۱ آغاز شد. مسجد امام حسن عسکری^(ع) در محله تربیت، میزبان اولین رویداد این برنامه بود. پدر بزرگ ها که همراه بانوه ها و خانواده های خود در این محفل حاضر شدند، خاطراتشان را تعریف کردند.

رقابت های بدمیتون دونفره بوستان ملت با استقبال علاقه مندان به این رشته همراه شد جذاب برای ورزشکار و تماشاگر

بهشتی ابرگزاری رقابت های بدمیتون دونفره پارکی بسیاری از علاقه مندان و ورزشکاران این رشته را در بوستان بزرگ ملت دور هم جمع کرد. در این برنامه ورزشی ویژه آقایان، ۲۱۶ نفر در قالب ۱۰۸ تیم دونفره در سه رده سنی با هم رقابت کردند. این مسابقات یک هفته ای سبب شد تا تماشاگران زیادی با شور و هیجان این بازی ها را از نزدیک ببینند. مسابقات بدمیتون دونفره پارکی در قالب هفدهمین المپیاد ورزشی محلات مشهد و به همت معاونت اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۱ برگزار شد.

در پایان این رقابت پرهیجان در رده سنی زیر چهل سال تیم سهیل اشجعی و علی داربویی اول شدند. در رده سنی چهل تا پنجاه سال تیم دونفره هادی تاشک و مرتضی مشیری مقام نخست را کسب کردند و در رده سنی بالای ۵۰ پنجاه سال هم مجید زرچی و قاسم لسانی عنوان برترین تیم را کسب کردند.

شهر خبر

۱۱

تکمیل نشدن ساخت بنا در زمین‌های
سجادیه ۴۸ تا ۵۲، سبب شده تا ساکنان فعلی
در مسیرهای خاکی تردد کنند

آسفالت، سال بعد به شرط ساخت

بهشتی اقبل از این تا چشم کار می‌کرد، بیابان بود و بیابان، حالا اما ساختمان‌هایی پس از دیگری ساخته می‌شوند. تا چهار سال قبل خیابان‌های سجادیه ۴۸، ۵۰ و ۵۲ خالی از سکنه بود، اما حالا چهره این محدوده تغییر کرده است. بناهای پنج، شش طبقه زیادی ساخته شده یا در حال ساخت هستند. شهروندان بسیاری هم در این بناهای نوساز ساکن شده‌اند. با وجود توسعه بناها اما وضعیت خدمات عمرانی شهری در این مسیر به همان شکل سابق است. نه خبری از جدول کشی است و نه آسفالت معابر!

● عوارض دادیم، خدمات نگرفتیم

تنها مسیری که برای دسترسی وسایل نقلیه به محدوده معابر سجادیه ۴۸، ۵۰ و ۵۲ باز است سجادیه ۵۲ است. در چند متر ابتدایی این خیابان آسفالت قدیمی دیده می‌شود که آن هم زیر شن و خاک به سختی پیداست. بقیه مسیر پر است از چاله و خاک و شن و گاهی مصالح ساختمانی که در گذر زمان در خیابان رها شده است. عبور هر خودرو گرد و خاکی به پا می‌کند و این معبر خاکی خیلی به ساختمان‌های مدرنی که در خود جای داده است، شباهتی ندارد. با فرزانة ساداتی نژاد هم کلام می‌شویم. او که قبلاً این موضوع را با ما مطرح کرده است می‌گوید: نمی‌دانم نیازی به توضیح من هست یا نه! با یک تصویر و یک نگاه همه چیز مشخص است. او ادامه می‌دهد: الهیه قرار بوده یک منطقه متفاوت شهری باشد. شما ببینید بخش خصوصی چه سرمایه‌گذاری‌ای کرده، چه بناهایی ساخته، اما شهرداری که مردم را به سکونت در مناطق جدید شهری تشویق می‌کند هیچ اقدامی انجام نداده است. ما چهار سال قبل در سجادیه ۵۰ خانه‌ای را پیش خرید کردیم به امید اینکه وارد یک خانه نو و یک محله آباد شویم. دو سال است اینجا ساکن هستیم، اما شما وضع محله ما را می‌بینید. ما برای سند کلی پول عوارض و... داده ایم اما خدماتی در اینجا از شهرداری ندیده ایم.

● نگران گل ولای باران هستیم

با رسیدن فصل بارش بزرگ‌ترین نگرانی ساکنان خیابان‌های سجادیه ۴۸، ۵۰ و ۵۲ گل شدن معابر است. عبدا... جعفرزاده که ساکن سجادیه ۵۲ است می‌گوید: در همین تابستان شهرداری خیابان‌هایی را در الهیه آسفالت کرد که تعداد سکنه آن‌ها از

● کوچه ما هم کم‌تر است.

او ادامه می‌دهد: از گرد و خاک تابستان و بهار داریم فاصله می‌گیریم ولی از آلان نگران پاییز و زمستانیم که با یک باران کل مسیر گل می‌شود و این گل ولای تا پارکینگ ساختمان‌هایمان می‌آید و همه جا را کثیف می‌کند.

● شرط آسفالت، ضریب سکونت ۵۰ درصد

وضعیت معابر خیابان سجادیه را با رئیس اداره عمران، حمل و نقل و ترافیک شهرداری منطقه ۱۲ در میان می‌گذاریم. یاسر ابراهیمی مقدم ضمن تأیید افزایش ضریب سکونت در این محدوده شهری می‌گوید: وضعیت کلی این معابر و بررسی قطعات زمین ساخته نشده نشان می‌دهد که ضریب سکونت به ۵۰ درصد نرسیده است. او ادامه می‌دهد: مجموعه مدیریت شهری برای اولویت بندی آسفالت معابر، موضوع ضریب سکونت یا همان میزان ساخت معابر را در نظر می‌گیرد. چرا که اگر زودتر کار را انجام دهیم در ادامه، ساخت و ساز بناهای جدید و حفاری بابت انشعابات موجب کنده کاری و تخریب آسفالت می‌شود.

رئیس اداره عمران و حمل و نقل و ترافیک شهرداری منطقه ۱۲ پس از بررسی کارشناسی این موضوع توسط همکارانش اضافه می‌کند: ساخت و ساز بناها در این معابر با سرعت بالایی انجام می‌گیرد، از طرفی بررسی پروانه‌های ساخت در سجادیه ۴۸ تا ۵۲ حاکی از این است که حجم سکونت در ماه‌های بعد به حد انتظار خواهد رسید. بعید است که در فازهای بعدی آسفالت معابر محدوده شهری الهیه در امسال، نوبت به این معابر برسد، اما برای پروژه‌های سال بعد حتماً لحاظ خواهد شد تا طرح آن اخذ شود و بتوانیم برنامه ریزی بودجه‌ای و عمرانی آن را پیش ببریم.

اهالی نقویه، پاسدار جانبازان وطن

طبق مصوبه شورای اجتماعی محله نقویه، مراسم تقدیر از هشت نفر از جانبازان و ایثارگران این محله در مسجد امیرالمؤمنین (ع) برگزار شد. این برنامه فرهنگی با هدف ترویج فرهنگ ایثار و شهادت و قدردانی از جانبازان و فداکاری خانواده‌های آن‌ها با حضور اهالی محله، مسئولان شهری، اهالی مسجدی و فعالان محلی برپا شد.

ممانعت از تغییر کاربری اراضی کشاورزی توس

با اجرای آرای کمیسیون ماده ۱۰۰، بیش از ۱۳ هزار و ۸۰۰ مترمربع اراضی کشاورزی منطقه آزادسازی شد. به این ترتیب به همت اداره مهندسی و نظارت بر ساخت و سازهای شهرداری منطقه ۱۲، از اقدامات سودجویان برای تغییر کاربری زمین‌ها در محدوده توس جلوگیری شد.

نوآوری پیاده‌روهای اقدسیه ۹

مسیر پیاده‌روهای خیابان اقدسیه ۹ آسفالت شد. این پروژه محلی به همت اداره عمران و حمل و نقل شهرداری منطقه ۱۲ و در محدوده‌ای به مساحت بیش از پانصد مترمربع اجرایی شد. با آسفالت این مسیر، دیگر پیاده‌روهای این محدوده خاکی نیست و زمینه تردد ایمن شهروندان فراهم شده است.

شهر خبر

۱۲

نیروهای خدمات شهری و عمرانی
شهرداری منطقه ۱۲ در تکاپوی
زیباسازی و رفع نقص مدارس هستند

با لبخند خدمت

به استقبال مهر

بهشتی! در آستانه ماه مهر، نیروهای عمرانی و خدمات شهری شهرداری منطقه ۱۲ در کنار مسئولان مدارس حاضرند و شرایط مدارس را مهیای استقبال از دانش‌آموزان می‌کنند. شهردار منطقه ۱۲ با اعلام این خبر و تشریح جزئیات آن گفت: اقدامات مربوط به ایمن‌سازی، زیباسازی و امور عمرانی در مدارس منطقه در جریان است. این خدمت از سوی همکاران ما در قالب طرح «لبخند مهر» با هدف استقبال از سال تحصیلی جدید در منطقه اجرا می‌شود. مهدی خداشناس در ادامه افزود: از آغاز اجرای این طرح، شست و شوی مخزن ۱۱۰۰ لیتری گالوانیزه در اطراف مدارس به تعداد ۶۳ عدد، رنگ آمیزی مخازن ۱۱۰۰ لیتری زباله به تعداد ۲۴ عدد، پاک‌سازی و جمع‌آوری خاک و نخاله به مساحت ۱۲۵۰ مترمربع، جمع‌آوری ضایعات ساختمانی و پلاستیکی به میزان ۳۰۰ کیلوگرم و شست و شوی محوطه تعدادی از مدارس انجام گرفته است.

وی اضافه کرد: علاوه بر این، نصب تابلو ترافیکی عبور دانش‌آموزان در محل مدارس و نقاشی و نوسازی تابلوهای مدارس در جریان است و این اقدامات تا ابتدای مهر ادامه دارد.

روایت زندگی منیر قاضی، بانوی توان یابی که با چرخ خیاطی، تقدیر خود و شاگردانش را تغییر داد

کوک زدن امید به زندگی

۱۲

حسین برادران شراری ویلچر کنار میز طراحی در حال آموزش دادن به شاگردانش است. همه با دقت به صحبت ها و نکات ظریفی که مربی می گوید گوش می دهند. آن ها خوب می دانند که این نکات ریز و به قول معروف فوت کوزه گری را از زبان هر مربی ای نخواهند شنید، نکاتی که حاصل چهل سال خیاطی منیر قاضی است. بزرگ ترین تبلیغ و پشتیبان منیر خانم در همه این سال ها، آموزش کامل خیاطی و دوخت لباس در حضور خود اوست. بسیاری از شاگردان دیروز او در کارگاه خیاطی منیر خانم از خیاطان ماهر و زبردست شهر شده اند.

منیر قاضی که تجربه سال ها آموزش خیاطی در سازمان فنی و حرفه ای را دارد و در کانون طراحان لباس ایران نیز عضو است، بانی و مؤسس این کارگاه خیاطی است. منیر خانم بانوی توان یاب ساکن محله امیریه با وجود مشکلات جسمی، سال ها تلاش کرده و نزدیک به چهار دهه با تربیت شاگردان و طراحی های درخشانش خوش درخشیده است. پای صحبت هایش می نشینیم تا گذر زندگی اش از مرحله سخت به مرحله ثبات را از نگاه خودش مرور کنیم.

زندگی قبل و بعد از سه سالگی

بانویی که امروز در کارگاه خیاطی اش پیش روی ما نشسته است از شصت و پنج سال زندگی، شصت و دو سالش را با نقص جسمی و به قول خودش عصای زیر بغل زندگی کرده است. نخوردن قطره فلج اطفال در کودکی او را با بیماری ای سخت درگیر می کند. این بانوی پرتلاش می گوید: در سن سه سالگی بیماری فلج اطفال تمام بدنم را گرفت و تنها از ناحیه گردن به بالا اندک حرکتی داشتم، با پیگیری ها و دوا و درمان های مختلفی که مرحوم پدرم انجام شد معلولیتم تا حد زیادی بهبود یافت اما برای رفت و آمد ناچار به استفاده از عصای زیر بغل شدم.

چرخ خیاطی، نقطه امید زندگی

منیر قاضی در هفت سالگی با تلاش و حمایت های خانواده در دبستانی عادی ثبت نام می کند. اما خیلی زود متوجه می شود که تفاوت ظاهری او با دیگران برایش دردسرساز و مشکل آفرین است. منیر قاضی که از کودکی به عنوان حساس ترین دوران زندگی اش یاد می کند سختی های آن روزها را هنوز در ذهن دارد. اما همین سختی ها از او انسانی صبور، فعال و با اراده می سازد و سکوی پرتابی می شود برای قدم گذاشتن در مسیری که برایش افتخار آفرین است. خرید یک دستگاه چرخ خیاطی زمینه ساز این تحول عظیم در زندگی اومی شود.

خیاط هنرمند منطقه ما ادامه می دهد: پنجم ابتدایی را که تمام کردم پدرم برایم یک چرخ خیاطی خرید تا اوقات فراغتم را با آن پر کنم و در کنار آن مهارت شغلی نیز داشته باشم. خدا رحمت کند مرحوم پدرم را و بزرگ ترین حامی من در همه این سال ها بود و برایم مربی گل دوزی گرفت. همیشه می گفت: دخترم هر کاری که بتوانم برای پیشرفت و آینده تو انجام خواهم داد و واقعا هم همین طور بود.

مهارت منیر نو جوان در گل دوزی به اندازه ای بود که مشتری ها برای سفارش کارهای خود ماه ها در صف انتظار بودند. اومی گوید: اولین سفارش های گل دوزی من سرویس های جهیزیه عروس و داماد و سرویس خواب و

از هنرآموزی تا مربی شدن در نوجوانی

آشپزخانه بود که از اقوام و همسایه های گرفتیم. کم کم کارم رونق گرفت و سفارش های یکی بعد از دیگری به دستم می رسید تا جایی که حتی فرصت سرخاراندن هم نداشتم.

قاضی بایان خاطره ای از آن روزهای می گوید: یکی از مشتری ها که برای گرفتن سفارش هایش به خانه ما آمده بود با تعجب می گفت: برایم باور کردنی نیست که هنرمند سازنده این دستباف ها شما باشید.

نشستن پای کار گل دوزی مانعی برای درس خواندن و دیپلم گرفتن منیر خانم نبود و در کنار آن به خیاطی هم علاقه پیدا کرده و به دنبال یادگیری این هنر بود. بعد از پایان دوره آموزشی به دلیل مهارت بالایش در خیاطی به عنوان مربی، تدریس کلاس های آموزش خیاطی مرکز هلال احمر مشهد را بر عهده گرفت. منیر قاضی ادامه می دهد: به مدت چهار سال در این مرکز مربی آموزش خیاطی بودم. کلاس های خیاطی من در همه این سال ها جزو شلوغ ترین دوره های آموزشی بود و همه نوآموزان، مشتاق و داوطلب حضور در آن بودند.

این استقبال و موفقیت ها روز به روز عشق و علاقه منیر قاضی را به خیاطی بیشتر و بیشتر می کند به طوری که بعد از چهار سال تدریس در مرکز هلال احمر پیگیر افتتاح آموزشگاه و کارگاه خیاطی برای خودش می شود.

نفر اول قبولی ها

این گونه می شود که منیر خانم راه خود را در زندگی پیدا می کند. او متوجه می شود که ساخته شده است برای خیاطی کردن و خیاطی آموزش دادن. منیر قاضی برای افتتاح آموزشگاه خیاطی، دنبال کسب جواز و قبولی در امتحانات فنی و حرفه ای می رود و در این مسیر دچار چالش های زیادی می شود. او این ماجرا را این گونه تعریف می کند: به خاطر چندین سال سابقه خیاطی و حتی تدریس در مرکز هلال احمر قبول شدن و گرفتن مجوز برایم سخت نبود. اما این اتفاق نیفتاد. امتحان به صورت عملی و با دوخت یک لباس همراه بود. شرکت کننده ها سه روز فرصت داشتند که لباس مورد نظر را بر اساس الگوی مربیان دوخته و تحویل بدهند. بر اساس سال ها سابقه خیاطی که داشتم لباس را در ورز و دوختم و تحویل دادم حتی یک روز هم زودتر از زمان مقرر. دو روز بعد که قرار بود برای جواب بروم در مسیر رفتن با خبر شدم که اسمم در فهرست قبول شده ها نیست. باید صبر می کردم و پنج ماه دیگر امتحان می دادم. اما چون یقین داشتم که حقم ضایع شده بود باید حقم را می گرفتم. با پیگیری هایی که داشتم امتحان دو روز بعد دوباره برگزار شد و بالاترین نمره را گرفتم و اسمم در بالای نام قبول شده ها نشست.

هنرمند پرور خانم مربی

منیر قاضی در سال ۱۳۷۸ آموزشگاه و کارگاه خیاطی خودش را در منطقه قاسم آباد مشهد راه اندازی کرده و در مدت نزدیک به سه دهه هنرآموزان بسیاری را آموزش داده است. منیر خانم همان طور که در حال آموزش نکات ظریف خیاطی به نوآموزان است و سفارش کاری را هم پیش می برد می گوید: قبل از پذیرش هر هنرجویی ابتدا در حد دو ختن یک درز ساده لباس یا چسباندن دکمه پیراهن هنرجو را محک می زنم در همین چند دقیقه با نگاه کردن به دقت و علاقه ای که هنرجو از خود نشان می دهد مشخص می شود که او برای خیاطی آماده هست یا نه. بانوی توان یاب و بلند همت منطقه ما خیاطی را از منظری متفاوت توصیف می کند و می گوید: خیاطی از نظر من یک هنر ظریف است و تافرادی عاشق آن نباشد نمی تواند ساعت ها بنشیند و پارچه های مختلف را قیچی بزند و بدوزد. این علاقه را خیلی از شاگردانم در همان جلسه از خود نشان می دهند. اما کسانی هم هستند که به معنای واقعی این کاره نیستند و فقط آمده اند که وقتشان بگذرد. من همان روزهای اول عذر این افراد را می خواهم و توضیح می دهم که دنبال شغل و استعداد دیگری بروند. در حالی که خیلی از مربیان آموزشگاه ها دنبال پول این افراد هستند و حقیقت را به آن ها نمی گویند.

منیر قاضی در طول چهار دهه کار خود چشم بر نقص جسمی اش بسته و دود فدا را برای خودش تعیین کرده است. نخست اینکه تاملی نتواند هنر خود را بی کم و کاست آموزش دهد و دوم اینکه با دوخت لباس های مختلف و اوصول به زیباشدن کارهای تولید شده کمک کند. به گفته او در این سال ها بیش از صد هنرجو داشته که خیاط حرفه ای شده اند و تعدادی از آن ها اکنون در بین بانوان شهر شناخته شده هستند.

آموزش تضمینی، حمایت ضمانتی

این خیاط با تجربه که در مسیر پرفراز و نشیب خیاطی سختی های زیادی کشیده در کنار آموزش از حمایت های مادی و معنوی شاگردانش غافل نبوده است. منیر قاضی فقط برای آموزش تضمین نمی دهد بلکه برخی مواقع ضامن اعتبار شاگردانش نیز می شود. او که تمایل زیادی در بیان این موضوع ندارد با اصرار ما بیان می کند: بیشتر خانم هایی که به آموزش شغل خیاطی روی می آورند به دنبال داشتن شغل و کسب درآمدی برای خود و خانواده شان هستند. من با آگاهی از این موضوع در همان دوره چند ماهه آموزش خیاطی از طریق ارتباط و اعتباری که پیش فروشندگان چرخ خیاطی دارم با کشیدن چک تضمین شده برای هر کدامشان یک چرخ خیاطی می خرم که بعد از پایان دوره آموزشی پشت چرخ بنشینند و از همان ابتدا درآمد ثابتی داشته باشند.

این خیاط خیر اندیش از طریق ارتباط با بندگان و فروشندگان عمده پارچه بارها ضامن خرید پارچه و فروش تولیدات شاگردانش نیز بوده است تا چرخ زندگی برای آن ها بچرخد.

کارم تعطیلی ندارد

پشتکار منیر قاضی به آنچه مرور کردیم ختم نمی شود. او که سوار بر ویلچرش در داخل کارگاه و آموزشگاه مدام در رفت و آمد است می گوید: در کنار خیاطی و آموزش طراحی لباس رشته طراحی پوشاک تحصیل کردم و مدرک کارشناسی طراحی لباس را گرفتم.

این خیاط با تجربه در دوران تحصیل در دانشگاه الزهراء (س) و مراکز فنی و حرفه ای برای استادان، کلاس های آموزش خیاطی رایگان برگزار کرده است. قاضی با مرور روزهای پرکار خودش ادامه می دهد: هر روز ساعت ۶ صبح از خواب بیدار می شوم ساعت ۷ صبح در آموزشگاه و کارگاه هستم. حتی وقت برای خوردن ناهار ندارم و در همان دو ساعتی که برای استراحت و غذا خوردن اختصاص داده ام چند نفر از تولیدکنندگان لباس برای آموزش و یادگیری زیربوم لباس های جدید پیشم هستند. در آخرین ساعات روز هم سری به مزون لباس می زنم تا نکاتی را که لازم هست به خیاط ها بیاومزم. با این همه کار هیچ وقت احساس خستگی ندارم و صبح روز بعد با انرژی بیشتر از خواب بیدار می شوم و دوباره به سرکار می روم.

هنرآموزی مد لباس در دور اروپا

بانوی توانمند محله امیریه که حالا برای مزون خودش و سایر مزون های شهر، لباس مجلسی آماده می کند، در طول این سال ها از راه های مختلف اطلاعات و روش های خیاطی و طراحی را به روز کرده است. او به تجربیات گذشته اکتفا نکرده و حتی برای آشنایی، با روش های جدید طراحی و خیاطی در کلاس های آموزشی مد که در هشت کشور اروپایی برگزار شده شرکت کرده است. او می گوید: این دوره آموزشی در بالاترین سطح طراحی و مد لباس در چند کشور اروپایی از جمله فرانسه، ایتالیا، آلمان و جمهوری چک برگزار شد. متأسفانه به دلیل نبود حمایت مالی، من تنها به مدت یک ماه و نیم در این دوره شرکت و این دوره را تمام نشده رها کردم و به ایران بازگشتم. ولی با کوله باری از آموزش های جذاب و کاربردی.

قاضی در همین باره خاطره ای تعریف می کند: در جریان برگزاری کلاس های مد در کشور ایتالیا استاد ما از ایده های نویی که داشتم خیلی تعریف کرد و خیلی افسوس خورد که نمی توانم کلاس ها را به طور کامل شرکت کنم. در کشور آلمان تدریس در یکی از مراکز دانشگاهی مد و لباس پیشنهاد شد که به دلیل همین نبود تمکن مالی نتوانستم قبول کنم.

خستگی ناپذیری با شرایط سخت جسمی

منیژه کشاورز، با شانزده سال سابقه دوستی یکی از شاگردان و همراهان قدیمی این آموزشگاه خیاطی است. او خستگی ناپذیری و تجربه بالا در رشته خیاطی را از ویژگی های شاخص منیر قاضی می داند و می گوید: با وجود بالا رفتن سن و افزایش مشکلات جسمی چند سالی است که خانم قاضی مجبور به استفاده از ویلچر هستند با این همه هیچ گاه خسته نشده و دست از کار نکشیده است و اولین نفری است که هر روز به کارگاه می آید. درباره مهارتشان در خیاطی باید بگویم بارها شاهد این بوده ام که استادان بزرگ خیاطی از نقاط مختلف شهر و صاحبان مزون های معروف لباس اینجا آمده اند و از تجربیات خانم قاضی بهره ها برده اند.

حس مسئولیت در برابر توان یابان

این هنرمند خیاط به شکرانه استعداد و موفقیت های بسیاری که در خیاطی کسب کرده تجربه های خود را بارها به صورت رایگان در اختیار افراد علاقه مند قرار داده است. او می گوید: چندین دوره آموزش خیاطی را برای افراد تحت پوشش خیریه های مشهد به صورت رایگان برگزار کردم. خیلی از همین خانم ها بعد از این آموزش ها و با کمک سازمان های حمایتی چرخ خیاطی تهیه کردند و مشغول به کار شدند. منیر قاضی در سن شصت و پنج سالگی برای آینده خود و خیاطی برنامه های زیادی دارد و به قول خودش خستگی برای او معنایی ندارد. یکی از کارهای او برای آینده آموزش خیاطی به توان یابان تحت حمایت سازمان بهزیستی است. او به عنوان یک توان یاب در برابر این افراد که در مراکز بهزیستی هستند خودش را مسئول می داند و به دنبال آموزش خیاطی به توان یابانی است که توانایی های زیادی دارند و دیگران از آن ها غافل اند. او می گوید: توان یابان زیادی هستند که به خاطر شرایط جسمانی و ناتوانی ای که دارند خود را باور ندارند و سال هاست که بدون برنامه روزگار خود را می گذرانند. برگزاری کلاس های آموزش خیاطی آن ها را به سمت حرکت و پویایی هدایت خواهد کرد.

هم قدم با علی طبری که جزو نخستین ساکنان محله شریف است

باغ‌های پر درخت و سیزده به درهای پر خاطره

محله گردی

ایستگاه
اول

فاطمه سیرجانی اوایل دهه ۶۰ بود که علی طبری از خیابان امام رضا^(ع) به محدوده محله آزاد شهر نقل مکان کرد. دو سال بعد از محل کارش به اوقطعه زمینی در محله شریف واگذار کردند و آن‌ها جزو نخستین ساکنان این محله شدند. علی آقا می‌گوید که ساکنان عمدتاً از قشر فرهنگی بودند و سنگ بنای محله را گذاشتند.

طبری، روزهایی را به خاطر دارد که نه از برق خبری بود و نه از آب. بعد از تاریکی هوا، خیابان‌ها چنان سوت و کور می‌شد که کسی جرئت خروج از خانه نداشت. خبری از ماشین و اتوبوس نبود و برای کوچک‌ترین نیازها، از خریدنان گرفته تا استحمام، باید راهی محلات اطراف می‌شدند. آنچه در ادامه می‌آید مرور خاطرات آن روزها از زبان علی طبری است.

ایستگاه
دوم

پشت این در قهوه‌ای رنگ در خیابان شریف ۹، یک زمانی منبع بزرگ آب شرب کل محله بود. چاه آب و منبع چند هزار لیتری وجود داشت که متعلق به شرکت تعاونی فرهنگیان بود. ما نخستین ساکنان محله بابت آب مصرفی مان مبلغی را ماهانه به آن‌ها پرداخت می‌کردیم.

ایستگاه
سوم

این خانه در خیابان شهید ستاری جزو معدود خانه‌هایی است که در این سال‌ها تغییر نکرده است. خانه شهید خانی؛ اولین شهید محله شریف که در اوایل دهه ۶۰ به شهادت رسید. خود من آن زمان جبهه بودم، اما خبرها به گوشم رسید که روز تشییع بیکرش، تمام اهل محل سیاه پوش شده بودند.

ایستگاه
چهارم

ایستگاه
پنجم

سابقه دوستی من با هم محله‌ای ام، میرزا رضا حسین زاده مقدم به حدود چهار دهه قبل برمی‌گردد. از قدیم هر وقت حرفی برای گفتن داشتیم بوستان زمرد محل قرارمان بود.

ابتدای خیابان شریف باغ بزرگ و پردرختی بود که امروز تنها نشانه‌اش درخت‌های سرسبز پشت دیوارهای آن است. با اینکه خانه‌های ما و همسایه‌ها به باغ وکیل آباد و پارک ملت نزدیک بود، اما سرسبزی، آب و هوا و بکری منطقه یکی از دلایل اصلی بود که دورهمی‌های سیزده به در ما را در باغ‌های آن زمان محله شکل می‌داد.

مسجد امام رضا^(ع) برای من پراز خاطره است. زمین خریداری شده تا مدت‌ها به خاطر نبود پول و سرمایه، راکد ماند. با پیداشدن یک خیر بازاری به نام خانی‌گلایی و کمک یک کویتنی کلنگ مسجد در دهه ۸۰ زده شد. من هم که مهندس عمرانی خوانده بودم نظارت بر کار ساخت و ساز را تقبل کردم.

عکس: فاطمه سیرجانی/شهرآرامش

مکان نما

مسیر ویژه دوچرخه سواری بوستان ملت، جاده محبوب رکاب زنان شهر است

۴ کیلومتر آرامش، روی دوچرخه

مصطفی بهشتی می‌توان حرکت را از ابتدای بولوار امامت یا ابتدای بولوار معلم شروع کرد و حدود ۱۰ دقیقه در مسیری صاف و یکدست، بدون هیچ مزاحمتی رکاب زد تا دوباره به نقطه شروع رسید. این حرکت را از هر جای دیگری در دورتادور بوستان ملت و در مسیر ویژه دوچرخه می‌توان شروع کرد. راهی که با بسیاری از مسیرهای دوچرخه در شهر متمایز است. سرسبز است و ایمن و همین موضوع سبب شده تا محبوب رکاب زنان شهر باشد.

● رکاب زنان دورتادور پارک

مسیر ویژه دوچرخه سواری بوستان ملت تا پیش از اواسط دهه ۹۰ به صورت غیررسمی استفاده می‌شد. نه خبری از خط‌کشی و

علائم‌گذاری بود و نه نصب میله‌های جداکننده. در سال ۱۳۹۶ برای اولین بار مسیر ویژه تعریف شد و چهار سال بعد این مسیر، به صورت پیوسته در چهار ضلع پیرامونی بوستان ملت تکمیل شد. طول این مسیر ۳،۴ کیلومتر است و دارای خط‌کشی، علائم‌گذاری، میله‌های جداکننده و تعیین مسیر استاندارد است. در ابتدای سال ۱۴۰۵ نیز این مسیر به صورت کامل ایمن‌سازی شد تا امکان قرار دادن وسیله نقلیه در این راه یا برخورد دوچرخه سواران با عابران پیاده به حداقل برسد. اکنون این مسیر پرطرفدار در طول روز مخاطبانی دارد که از نقاط مختلف شهر می‌آیند و از این مسیر سبز و ایمن بهره می‌برند.

● خالی از حضور وسیله نقلیه

مسیر دوچرخه سواری بوستان ملت را می‌توان امن‌ترین راه برای دوچرخه سواران در شهر مشهد دانست. مسیری که هم طولانی است و هم خالی از حضور هرگونه وسیله نقلیه. متین کیانی‌راد که هر هفته دو تاسه نوبت در این مسیر رکاب می‌زند می‌گوید: قطعاً این دوچرخه سواری پارک ملت بهترین مسیر تخصصی دوچرخه شهر ماست. متأسفانه بیشتر مسیرهای دوچرخه توسط رانندگان موتور و ماشین مسدود می‌شود و در طول مسیر بارها مجبور می‌شویم

● زیبا، تمیز و اکسیژن خالص

زیبایی‌های مسیر دوچرخه سواری بوستان ملت، لذت رکاب زدن در این پارک قدیمی شهر را دوچندان می‌کند، مسیری که زیر درختان سرسبز و سر به فلک کشیده ادامه می‌یابد. بهراد کوشاکه در این مسیر زیاد تردد دارد. در یک عصر تابستانی دوچرخه‌اش را کنار می‌زند تا با ما گفت‌وگو کند. او می‌گوید: من پنج سال است در این مسیر دوچرخه سواری می‌کنم. بعضی وقت‌ها برادرم هم همراه من هست و چند باری هم اقوام که ساکن مشهد نیستند از این مسیر استفاده کرده‌اند. معتقد هستم این زیباترین مسیر ویژه دوچرخه است که دیده‌اند. او ادامه می‌دهد: وقتی اینجا و زیر این درختان هستم، اکسیژن خالص مصرف می‌کنم. یک دوچرخه سوار چه چیزی بهتر از این می‌خواهد. مسیر صاف، ایمن، بدون خطر و تمیز و زیبا. بیشتر آدم‌هایی هم که به اینجا می‌آیند برای ورزش و حال خوب در اینجا حاضر می‌شوند و این انرژی مثبت بر ما هم اثر می‌گذارد.

● بهترین مدال‌هایی که گرفته‌ای چه بوده است؟

چهار مدال طلای استان در دره نونهالان، بخش حرکات زمینی دارم و دوست دارم مدال بعدی‌ام کشوری باشد.

● برای رسیدن به این موفقیت، بی‌وقفه تمرین می‌کنی؟

من همیشه، چه در زمان مدرسه و چه در تعطیلات، چه در خانه و باشگاه و چه در سفر... تمرین ژیمناستیک را ادامه می‌دهم. چون دوست دارم پیشرفت کنم و به هدف‌هایی که دارم برسم.

● وقتی یک حرکت را نمی‌توانی درست انجام بدهی، چه کار می‌کنی؟

دوباره تمرین می‌کنم و ناامید نمی‌شوم. فکر می‌کنم اگر یک حرکت سخت باشد، با تمرین بیشتر می‌توانم آن را بهتر انجام بدهم.

● در مسیر ژیمناستیک با چه سختی‌هایی روبه‌رو شده‌ای؟ بعضی حرکت‌ها سخت هستند و برای یاد گرفتنشان باید خیلی تمرین کنم. این سختی‌ها بعضی وقت‌ها خسته‌ام می‌کنند ولی باید با آن‌ها روبه‌رو شوم.

● اگر بخواهی یک ویژگی را در خودت به عنوان یک ورزشکار تقویت کنی، چیست؟

تلاش و پشتکار. چون فکر می‌کنم برای موفق شدن نباید زود خسته یا ناامید شد و باید برای رسیدن به هدف ادامه داد.

● از بزرگ‌ترین آرزویت در ژیمناستیک بگو؟ دوست دارم به مسابقات کشوری برسم و بتوانم مدال‌های بیشتری کسب کنم.

نونهال محله چهاربرج، موفقیت استانی خود را در این سال‌ها تکرار کرده است

تمرین بی‌وقفه تا بهترین نتیجه

● کدام قسمت را بیشتر دوست داری؟

تقریباً همه تمرین‌ها را دوست دارم. چون هر کدام برای یک چالش جدید هستند ولی کلاً حرکت‌های زمینی را بیشتر می‌پسندم چون بدون هیچ وسیله‌ای و در همه جامی توانم اجرا کنم.

● اولین مدالی را که گرفتی، یادت هست؟

خیلی حس خوبی داشتم. توانستم مدال طلای شهرستان را کسب کنم. یادم هست آن روز با جیغ و خوشحالی وارد خانه شدم.

● تمرین ژیمناستیک در کنار درس خواندن سخت نیست؟ گاهی سخت می‌شود. اما سعی می‌کنم هم به درس‌هایم برسم و هم تمرین‌هایم را انجام بدهم. گاهی از درس می‌زنم و گاهی از ورزش تاهر دورا پیش ببرم.

ریحانه فرخانی! برای بعضی‌ها ورزش فقط بخشی از اوقات فراغت است. اما برای زهرا راعی، ژیمناستیک مسیری برای رسیدن به آرزوهای بزرگ‌تر است. زهرا ۱۰ سال دارد و دانش‌آموز پایه چهارم است. او توانسته با علاقه و پشتکار بسیار چهار مدال طلای استانی در دره نونهالان به دست بیاورد. حالا هم با ادامه تمرین‌هایش، رؤیای حضور در مسابقات کشوری و کسب مدال‌های بیشتر در رشته ژیمناستیک را دنبال می‌کند.

● مسیر ورزشی‌ات از کجا آغاز شد؟

حدود دو سال و نیم است که ژیمناستیک را شروع کرده‌ام. از همان اول خیلی به این رشته علاقه پیدا کردم و کم‌کم به یکی از مهم‌ترین بخش‌های زندگی‌ام تبدیل شد.

● چه چیزی باعث شد ژیمناستیک را انتخاب کنی؟

حرکت‌های زمینی و اینکه باید برای انجام هر حرکت تمرین و تلاش کنم، خیلی برایم جذاب است. هر قدر بیشتر تمرین می‌کنم، بیشتر به این رشته علاقه مند می‌شوم.

● از بین تمرین‌های این رشته،

در این برنامه دوچرخه سواری، پنجاه ورزشکار در دوازده سنی دوازده تا پانزده سال و پانزده تا هجده سال بایکدیگر رقابت کردند و در پایان نفراتی که مسیر را در زمان کمتری رکاب زدند، تجهیزات ورزشی را به عنوان هدیه نفرات برتر، از آن خود کردند.

داوران و مربیان کمک کردند تا این رقابت بدون حادثه برپا شود. علیرضا محمدی راد داور مربی این رقابت می گوید: به نظرم اگر حمایت شود، این پیست هر جمعه می تواند میزبان رقابت ها باشد. من از حضور بچه ها و کنترلی که در مسیر داشتند لذت بردم.

۱۲

پیست پمپ ترک بوستان صادقیه، میزبان رقابت دوچرخه سواری نونهالان و نوجوانان شهرمان شد

رکابزنی پرهیجان در تابستان

سید مصطفی بهشتی یکی پس از دیگری، رکاب زنان وارد پیست می شوند تا در یک رقابت متفاوت شرکت کنند. با کلاه و لباس و تجهیزات کامل اینجا هستند. دوچرخه سواری در پیست به خودی خود جذاب است و وقتی با رقابت و مسابقه همراه می شود، هیجانی دوچندان دارد. در یکی از آخرین جمعه های تابستان، نونهالان و نوجوانان منطقه ۱۲ در پیست پمپ ترک بوستان صادقیه کنار هم آمده اند تا بایکدیگر رقابت کنند.

اولین دوره مسابقات دوچرخه سواری پمپ ترک (پیست های دارای فراز و فرود) در منطقه ۱۲ در قالب رقابت های هفدهمین المپیاد ورزشی محلات مشهد و به همت معاونت اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۲ تدارک دیده شده که رقابتی زیبا را به دنبال داشته است.

در دوازده تا پانزده سال، مهدیار عباسی، سپهر سکنجریزاده و سجاد شجاعی مقام های اول تا سوم را کسب کردند. مهدیار عباسی درباره این رقابت می گوید: من قبلا به این پیست برای تمرین آمده ام ولی رقابت اینجا استرس زیادی دارد. امروز هم با تمام وجودم رکاب زدم تا جزو بهترین ها باشم.

مصطفی آمارلویی، مهدی قمصری و مهدیار حسینی در دوازده نوجوانان به ترتیب اول تا سوم شدند. مهدی قمصری درباره مسابقه می گوید: خیلی پرهیجان بود. خیلی از بچه ها با تجهیزات کامل و دوچرخه های خیلی باکیفیت آمده بودند و من هم آمدم که شانسم را امتحان کنم که خوشبختانه مقام آوردم.